

Folketirke maa man slutte sig til, h ie sig for dens Bekjendelseskrifter; afviger man fra disse Bekjendelseskrifter i et enkelt Punkt, er man ikke Medlem af Folketirken, man er ikke en Gang evangelisk-luthersk Kristen. Det Punkt, som der nu i dette Tilfælde er Tale om, er et af Hovedpunkterne i den danske Folketirkes Bekjendelseskrifter, et af Budene, som alle B rn i den danske Folketirke l re. Men saa kommer den h it erede Minister med Noget, som selvfølgelig er fuldst ndig rigtigt; men som g r Sagen i h i Grad indviklet, idet den  erede Minister siger, at den danske Stat for l nge siden har forladt dette Bud. Ja, det er ganske rigtigt, men den danske Folketirke har ikke forladt det, og derfor var det — og nu kommer Konsekvensene af mit Standpunkt, Konsekvenser, som maatte den h it erede Justitsminister ikke vil tage — at jeg henvendte mig til den  erede Kirkeminister og sagde til ham: Vi have altsaa her Justitsministerens Ord for, at den danske Stat har forladt dette Bud, hvad kan det saa egentlig nytte, at den danske Kirke holder fast derved? Det er nu et Sp ragsmaal, som de Herrer hverken paa det ene eller det andet Omraade kunne lide. Hvad kan det nytte? Jeg antager nu heller ikke, at jeg faar noget Svar derpaa, men det er dog ret interessant, thj dersom Staten forlader det ene Bud efter det andet, og Kirken holder fast derved, hvad skal saa Enden blive? Til det  erede Medlem for K benhavnns 2den Valgkreds (Wagner) vil jeg kun g re en ganske kort Bemerkning. Det  erede Medlem begyndte med at sige, at jeg havde fors gt en Retr ete over for ham. Det er fuldst ndig rigtigt. Jeg har ikke alene fors gt en Retr ete, men jeg haaber virkelig, at det er lykkedes mig at slippe for det  erede Medlems frygtelige Anfald. Det er for Resten meget muligt, at det vil ende med, at det ikke bliver mig alene, som fors ger en Retr ete i Forhandlingerne med det  erede Medlem, men at det hele Thing vil blive flaaet paa Flugt af ham, i det Mindste den Del af Thinget, som jeg g r mig en Vre af at h re til.

Formanden (H gsbro): Det  erede Medlems Udtalelser vare noget l ngere, end en kort Bemerkning egentlig tilst der.

Thorup: Jeg skulde ikke have taget Ordet igjen, naar det  erede Medlem for K benhavnns 5te Valgkreds (B. Holm) ikke havde bebrejdet mig min Stilling til det af ham indbragte Forslag, idet han navnlig ant bede eller sigtede mig for, at jeg ikke var

uden Skyld i, at hans Forslag ikke var kommet videre, fordi jeg var Formand i Udvalget. Jeg skal ikke komme ind paa Udvalgets Stilling til denne Sag, men jeg skal dog sige, at det vilde have v ret  nskeligt, om det  erede Medlem i Udvalget selv havde arbejdet ligesaa st rkt paa sit Forslag som jeg, og at jeg tror, at den Slags Bemerkninger fra hans Side overfor mig ikke ere paa sin Plads. Det  erede Medlem havde ikke saa megen Tid tilovers til Arbejdet paa sit Forslag, som det maatte have v ret  nskeligt, og det kunde v re, at dersom det  erede Medlem ikke havde sp rngt  s, var der kommet Noget ud deraf. Jeg havde da i alt Fald skrevet en Bet nkning, og vi vare et stort Flertal, der i det Mindste vilde nogenlunde det Samme, men for det  erede Medlems Skyld h iede vi af, fordi vi ikke vilde bringe det  erede Medlem i en Stilling, som kunde have v ret mindre heldig for ham. Det  erede Medlem er selv vistnok ikke uden Skyld i, at vi ikke fik ordentlig begyndt, og at Sagen ikke kom l ngere, end den kom. Sagen er jo ogsaa den, at naar man vil bringe noget Godt frem i Verden, gaar det ikke med eet Slag. Man maa vente, til det heldige Tidspunkt kommer, og se at bringe lidt frem ad Gangen, og det  erede Medlem maa jo vide, at min Stilling overfor Haandv rkere og Arbejdere ikke er en saadan, at jeg s ger at holde dem borte fra det Gode, som det er muligt at staffe dem. Og naar Talen er om andre Lande, vil jeg dog g re opm rksom paa, at det  erede Medlem kan sige saa meget, han vil, at man i andre Lande har erkjendt, at hans Forslag er den rigtige Vej at gaa. Et staar dog fast, at man ogsaa der har maattet gaa frem med smaa Stridt, og at man navnlig i Tyskland har fulgt Englands Exempel med Hensyn til Haandv rkere og Industri drivende og har begyndt med at hj lpe paa de Umyndige og Kvinderne. Naar det  erede Medlem dertil svarer, at de gamle Arbejdere ogsaa ere umyndige, skal jeg villig erkjende, at de i mange Henseender ere afh ngige, men paa den anden Side have de Midler, som de Umyndige ikke have; de kunne slutte sig sammen og arbejde paa at faae deres Krav gjennef rte, det formaa de Umyndige ikke. Jeg skal ikke komme videre ind paa det  erede Medlems Forslag, jeg har derom indviklet mit Standpunkt allerede for nogle Aar tilbage og viist, hvor uheldigt disse Bestemmelser ville v re, navnlig paa Landet. Jeg gad vide, hvorledes man paa Landet skulde b re sig ad, naar det var n dvendigt at g re en Undtagelse — og der kan foreligge en streng N dvendighed derfor — med at